

- 6) Czy wskazaną w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE regułą należy rozumieć jako zapewniającą także stosowanie domniemania niewinności i zakazującą konfiskaty nieopartej na wyroku?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 127, s. 39.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Napoli (Włochy) w dniu 5 kwietnia 2018 r. – easyJet Airline Co. Ltd / Regione Campania

(Sprawa C-241/18)

(2018/C 240/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: easyJet Airline Co. Ltd

Strona pozwana: Regione Campania

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 i 5 dyrektywy 30/2002/WE ⁽¹⁾ oraz załącznik II do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie art. 1 ust. 169-174 ustawy Regione Campania nr 5/2013 w zakresie, w jakim ustalenie podatku nie jest poprzedzone ogólnym planem dotyczącym środka, który ma zostać przyjęty w celu ograniczenia hałasu w portach lotniczych i na obszarach przyległych do nich, zgodnie z art. 5 dyrektywy i załącznikiem II?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. L 85, s. 40, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 7, t.8, s. 96).

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-261/18)

(2018/C 240/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów niezbędnych do zastosowania się do pkt 1) tiret drugie sentencji wyroku wydanego przez Trybunał w sprawie C-215/06 ⁽¹⁾, Komisja/Irlandia, Irlandia nie wypełniła zobowiązań ciążących na tym państwie na podstawie art. 260 TFUE;
- zobowiązanie Irlandii do zapłaty na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 1 343,20 EUR za każdy dzień od dnia wydania wyroku w sprawie C-215/06 do dnia zastosowania się przez Irlandię do treści tego orzeczenia albo do dnia zastosowania się do wyroku w niniejszej sprawie, którekolwiek z tych zdarzeń nastąpi wcześniej, jednak w kwocie nie mniejszej niż 1 685 000 EUR;

- zobowiązanie Irlandii do zapłaty na rzecz Komisji opłaty karnej w wysokości 12 264 EUR dziennie od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia zastosowania się przez Irlandię do treści orzeczenia w sprawie C-215/06; oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 260 ust. 1 TFUE Irlandia jest zobowiązana do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do treści wyroku Trybunału w sprawie C-215/06. Ponieważ Irlandia nie podjęła środków niezbędnych do zastosowania się pkt 1) tiret drugie sentencji tego wyroku, Komisja postanowiła wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Komisja zaproponowała w swej skardze, aby Trybunał Sprawiedliwości obciążył Irlandię obowiązkiem zapłaty ryczałtu w wysokości 1 343,20 EUR dziennie oraz opłaty karnej w wysokości 12 264 EUR dziennie. Wysokość ryczałtu oraz opłaty karnej została obliczona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia, a także skutku odstraszającego, w oparciu o zdolność płatniczą tego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 3 lipca 2008 r., Komisja/Irlandia, C-215/16, EU:C:2008:380.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Oulun Sähkönyynti Oy

(Sprawa C-294/18)

(2018/C 240/30)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oulun Sähkönyynti Oy

Strona pozwana: Energiavirasto

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 11 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że obniżenie opłaty podstawowej za energię elektryczną na podstawie wybranego przez odbiorcę końcowego sposobu fakturowania oznacza, że odbiorcom końcowym, którym nie została obniżona opłata, faktury i informacje o rozliczeniach nie są przekazywane nieodpłatnie?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne i gdy udzielenie wymienionej powyżej obniżki może być dopuszczalne: czy przy ocenie dopuszczalności obniżenia opłaty z dyrektywy 2012/27/UE wynikają specjalne dodatkowe uwarunkowania, które należy uwzględnić, jak na przykład to, czy obniżenie opłaty odpowiada oszczędności kosztów, osiągniętej poprzez wybrany sposób fakturowania, czy obniżenie opłaty ma odniesienie do liczby wystawianych faktur, czy też obniżenie opłaty może zostać przypisane do grupy odbiorców końcowych, która oddziałuje na oszczędność kosztów poprzez swój wybór sposobu fakturowania?
3. O ile przyznanie wymienionego w pierwszym pytaniu prejudycjalnym obniżenia opłaty oznacza, że w przypadku innych odbiorców końcowych, niż tych którzy wybrali specjalny sposób fakturowania, opłaty pobierane były z naruszeniem art. 11 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE: czy z prawa Unii wynikają szczególne wymogi, które muszą zostać uwzględnione przy orzekaniu o zwrocie opłat?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 315, s. 1.